

Sygn. akt: II AKz 756/19

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Alicja Bochenek

Protokolant: Agnieszka Przewoźnik

po rozpoznaniu w sprawie **M. G.**

ściganego na podstawie ENA celem odbycia kary pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 126 część 2 punkt 3 oraz z art. 231 część 2 łotewskiego kodeksu karnego

zażalenia obrońcy osoby ściganej

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 23 lipca 2019 roku, sygn. akt IV Kop 62/19

w przedmiocie zastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 lipca 2019 roku sygn. akt IV Kop 62/19, Sąd Okręgowy w Gliwicach na mocy art. 607 k § 3 k.p.k. zastosował wobec M. G. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 30 dni, tj. od 21 lipca 2019 roku godz. 20:00 do dnia 20 sierpnia 2019 roku godz. 20:00.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca M. G. – adw. M. W., zarzucając mu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, a to:

1) art. 607 k § 3 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres 30 dni, w sytuacji braku przesłanek uzasadniających stosowanie tegoż środka, w oparciu o wskazany przepis;

2) w przypadku uznania, że pismo strony łotewskiej z 22 lipca 2019 roku stanowi wniosek o zastosowanie tymczasowego aresztowania, podniósł zarzut obrazę art. 607 k § 3a k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres powyżej 7 dni.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez odmowę uwzględnienia wniosku prokuratora o zastosowanie tymczasowego aresztowania, a nadto o przyznanie wynagrodzenia za obronę z urzędu oświadczając, że nie zostało ono uiszczzone w całości ani w części.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Dokonana przez sąd odwoławczy kontrola instancyjna zaskarżonego postanowienia, nie wykazała by Sąd Okręgowy dopuścić się obrazy wskazanych przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wydanego w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia.

Zgodnie z treścią art. 607 k § 3 k.p.k. na wniosek prokuratora sąd okręgowy może zastosować tymczasowe aresztowanie, oznaczając jego termin na czas niezbędny do przekazania osoby ściganej. Łączny okres stosowania tymczasowego aresztowania nie może przekroczyć 100 dni. Samoistną podstawą zastosowania tymczasowego aresztowania jest istnienie wydanego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej prawomocnego wyroku skazującego lub innej decyzji stanowiącej podstawę pozbawienia wolności osoby ściganej. Wbrew twierdzeniom skarżącego, w niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki zastosowania wobec M. G. tymczasowego aresztowania w oparciu o powołany przepis. Fakt, że sąd w chwili orzekania nie dysponował „oryginałem” europejskiego nakazu aresztowania w żadnej mierze nie przekreśla zasadności podjętej decyzji.

Sąd Apelacyjny miał na względzie powołane w zażaleniu orzecznictwo, w którym wyrażono pogląd, że warunkiem koniecznym do uruchomienia procedury związanej z przekazaniem osoby ściganej państwu wydania ENA, a co za tym idzie, także zastosowania wobec tej osoby tymczasowego aresztowania, jest otrzymanie tego dokumentu w oryginale. Podkreślić jednak należy, że ani w świetle Decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między Państwami Członkowskimi (Dz. U. L z 2002 r., Nr 190, str. 1 ze zm. – dalej: Decyzja ramowa w sprawie ENA) ani też w świetle przepisów Kodeksu postępowania karnego pogląd taki nie znajduje uzasadnienia. Powyższe zdaniem Sądu Apelacyjnego słusznie zauważył Marcin Postrzelski w głosie do postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 11 sierpnia 2011 roku sygn. akt II AKz 537/11 LEX nr 1109428 (Prok.i Pr. 2013/1/165-173). Stosując przepisy kodeksu postępowania karnego implementujące Decyzję ramową w sprawie ENA, zgodnie z regułą przyjmowaną w orzecznictwie luksemburskiego Trybunału Sprawiedliwości (począwszy od sprawy Marii Pupino C 105/03, ECR 2005/6B/I-05285, Lex nr 221647) należy dokonać pronijnnej wykładni przepisu krajowego, prowadzącej do jego zgodności z uregulowaniem zawartym w przepisach prawa Unii Europejskiej. Należy więc uwzględnić, że zgodnie z art. 10 ust. 4 Decyzji ramowej w sprawie ENA wydający nakaz organ sądowy może przesłać europejski nakaz aresztowania przez dowolne bezpieczne środki zapewniające zachowanie zapisu pisemnego w sposób pozwalający wykonującemu nakaz państwu członkowskiemu na stwierdzenie jego autentyczności. Przyjąć zatem należy, że przesłanie ENA za pomocą faksu, czy poczty elektronicznej w sposób pozwalający na stwierdzenie autentyczności dokumentu, spełnia wymogi formalne i pozwala na wszczęcie postępowania w przedmiocie wykonania ENA, a nadto na zastosowanie tymczasowego aresztowania na podstawie art. 607 k § 3 k.p.k. Należy zwrócić uwagę, że taki pogląd wyraził też zresztą Sąd Apelacyjny w Katowicach w późniejszym, w stosunku do powołanego w zażaleniu, postanowieniu z 30 listopada 2011 roku sygn. akt II AKz 766/11 (LEX nr 1129794) oraz Sąd Najwyższy w postanowieniu z 23 sierpnia 2012 roku sygn. akt III KK 200/12 (OSNKW 2012/12/131).

Ponadto, podkreślić należy, że zgodnie z treścią art. 607 k § 3 k.p.k. samoistną podstawą zastosowania tymczasowego aresztowania, stanowiącą *lex specialis* wobec art. 249 § 1 k.p.k. oraz art. 258 k.p.k., jest istnienie wydanego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej prawomocnego wyroku skazującego lub innej decyzji stanowiącej podstawę pozbawienia wolności osoby ściganej. Okoliczność ta, na etapie orzekania przez sąd I instancji w ocenie Sądu Apelacyjnego nie budziła wątpliwości. Nie ma racji skarżący twierdząc, że sąd I instancji dysponował jedynie wydrukami z SIS oraz zapewnieniem w języku angielskim, że w stosunku do M. G. zapadł prawomocny wyrok. Strona łotewska w dniu 22 lipca 2019 roku nadesłała bowiem faksem europejski nakaz aresztowania dot. M. G. w języku angielskim. W oparciu o powyższe dokumenty, których treść potwierdził sam poszukiwany na posiedzeniu sądu (przyznając, że został skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, której wykonania zostało następnie zarządzone), sąd słusznie uznał, że skazanie ww. prawomocnym wyrokiem Sądu w Madonie z 9 maja 2012 roku nie budzi najmniejszych wątpliwości. Tym samym spełniona została przesłanka zastosowania wobec osoby ściganej tymczasowego aresztowania z art. 607 k § 3 k.p.k. Na aprobatę zasługuje także stanowisko sądu I instancji, że stosowanie tego środka uzasadnione jest obawą, że poszukiwany mógłby ukrywać się celem uniemożliwienia wykonania wobec niego europejskiego nakazu aresztowania. Dodać należy, że obawa

ta jest tym bardziej realna, że dla M. G. w chwili jego zatrzymania Polska była jedynie państwem tranzytowym. Natomiast zgodnie z art. 12 Decyzji ramowej w sprawie ENA organ sądowy państwa członkowskiego wykonujący ENA zobowiązany jest do podjęcia wszelkich środków, jakie uważa za niezbędne, aby zapobiec ucieczce osoby, której nakaz dotyczy. Cel ten może być zdaniem Sądu Apelacyjnego spełniony jedynie poprzez zastosowanie tymczasowego aresztowania.

Odnosząc się natomiast do drugiego z zarzutów zażalenia, zauważyć należy, że podstawy zastosowania przez sąd I instancji tymczasowego aresztowania wobec M. G. nie stanowił art. 607 k § 3a k.p.k., zgodnie z którym przed wpływieniem nakazu europejskiego sąd może zastosować wobec osoby ściganej tymczasowe aresztowanie na czas nie dłuższy niż 7 dni, jeżeli zwraca się o to właściwy organ sądowy, który wydał nakaz europejski, poprzez wprowadzenie wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen (...), stanowiącego zapewnienie, że wobec osoby ściganej zapadł prawomocny wyrok skazujący lub wydano inną decyzję będącą podstawą pozbawienia wolności. Jak już wyżej wskazano, Sąd Okręgowy w chwili orzekania dysponował bowiem europejskim nakazem aresztowania wobec M. G.. Wobec tego nie sposób uznać za zasadny zarzut naruszenia powołanego przepisu.

Mając na uwadze powyższe, jednocześnie nie dopatrując się zaistnienia w sprawie żadnej ze szczególnych przesłanek wymienionych w art. 259 k.p.k., należało uznać, że dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania w przedmiocie wykonania europejskiego nakazu aresztowania koniecznym jest stosowanie wobec M. G. izolacyjnego środka zapobiegawczego.

Dlatego Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienie doręczyć M. G. po przetłumaczeniu na język rosyjski wraz z pouczeniem

o prawomocności i jego obrońcom oraz prokuratorowi;

- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 20 sierpnia 2019 roku.